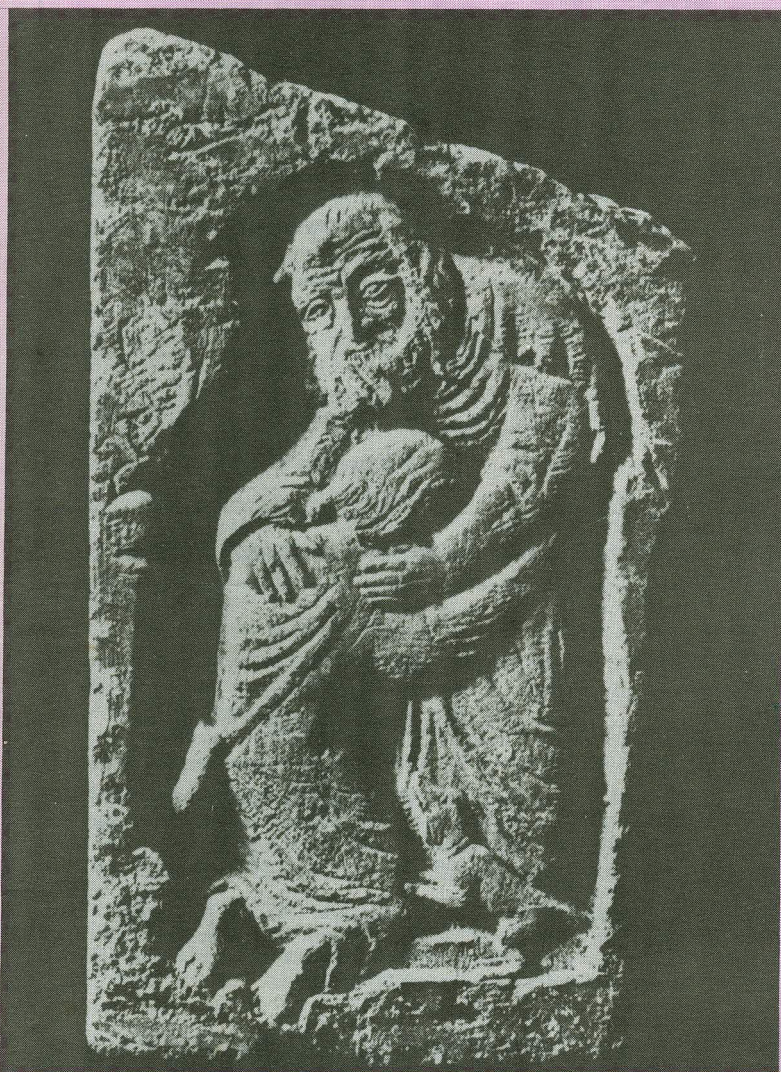

Lelkipásztor

Evangélikus Lelkészi Szakfolyóirat

A TARTALOMBÓL:

Bibliai eschatológiánk

**Ösztöndíjas voltam
Erlangenben**

**Lelkészi megfáradásunk okai
és kezelése**

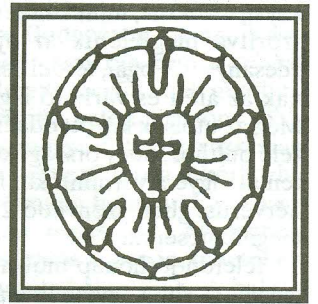
70 éves a Lelkipásztor

Tárguló láthatár

70

1995/1

Evangelikusok a nagyvilágban

DR. GRYNÆUS TAMÁS:

JÖVEVÉNYEK ÉS VÁNDOROK VAGYUNK...

Egy ügyeletes orvos följegyzései

“Helyesen teszed mindazt, amit a testvéreiddel, főképp az úton lévőkkel cselekszel... jól teszed, ha Istenhez méltóan tovább segíted őket újjukon”
3Jn 6

Ezek mind megtörtént esetek, az élet “írta” Őket, csak a neveket hagytam ki illetve változtattam meg. Nagyrésztük a *Budapest-Ferihegyi repülőtéri orvosi ügyeletek alkalmával* esett meg az elmúlt évtizedben, de kórházi élmény is van közte.

Számos nép hagyománya, az Ó-, és Újszövetség egyaránt az utasoknak, vándoroknak különleges (vendég)jogokat biztosít, figyelmeztet a velük való törődésre. Az idegenben, úton járó ember sokkal kiszolgáltatottabb, mint otthon maradó társai. Úton támadt betegségében pedig sokkal esékenyebb, és a segítő kéért, jó szóért (főleg, ha azt anyanyelvén kapja!) sokkal – aránytalanul! – hálásabb. Az irgalmas samaritánus példázata erről is szól.

Mindegyik eset egyedi és egy kicsit rendhagyó. Rendhagyó megoldást is kívánok: a szereplők nem egyszer a fegyelmi vétség határát súrolják. Mert bármily jól szervezett is a (légi)utasforgalom, mindenre érvényes szabály, eljárási mód nincsen – azaz csak egy van. Eszembe jut bölcs öreg professzorom tanítása: „Tudod, a törvények azért vannak, hogy a szeretet nevében áthágjuk Őket”.

Még sok évvel a repülőtéri orvos-beteg találkozás után is kapok leveleket, meghívást a világ különböző országaiból. Az egyik levél egy román szólást idéz: „5 perc segítség többet ér, mint 10 nap szánakozás”. Másik Jörg Zink szavait idézi: „Der Kranke ist mehr als ein Sorgenfall. Er ist das ständige Gewissen der Gesunden”. (Kicsit szabadon fordítva: a beteg ember nem csak gondot okoz nekünk: ő tartja ébren lelkiismeretünket is). Van, aki gondját-örömét osztja meg levelében. Minap kaptam Berlinből egy levelet: utas-betegem arra ment haza, hogy bérházuk fele volt-nincs. Rejtőző második világháborús bomba robbanása vitte el. Az ő otthonának és idős édesanyjának – a nagy ijedelmén kívül – nem esett baja...

Souvenir

Indulásra várakozó utasok közé hívnak. Tízegynéhány éves fiúcska panaszeit apja magyarázza tört német-séggel. Ellátása után jó másfél órával ugyanabban a váróteremben akadt dolgom, másik beteggel – róluk már el is felejtkeztem. Kifelé menet látom, hogy az előbbi fiúcska apja fut utánam, integet, várjam meg. Gondolva, újra baj van a gyermekkel, bevárom.

– Nem, nincs semmi baj, csak szeretnék adni hálából valamit neked.

Szerény ajándék szabódik – de ezt jó szívvel egy szovjet ember adja neked!

S már nyomja is a markomba, ujjaimat összezárva fölötte. Belesápadok: kerek, fémtapintatú tárgy – csak nem pénzt adott a szerencsétlen? Ajtón kívül mertem csak megnézni: kerek, fémkörbebe foglalt, hajtókára tűzhető Lenin arckép volt.

Máig is legkedvesebb emlékeim között őrzöm.

Fogat fogért

Svájci utas, hazafelé indulóban.

Előző nap este meghűlt, régi asthmája rosszabbodott, nehezen szedi a levegőt. Hörgőtágító injekció után a szoros értelmében fellélegzik:

– Super! – ismételteti s mint a nyugati páciensek általában, ő is udvariasan megkérdezi, mivel tartozik. Mint többi társa, ő is nehezen érti meg, hogy a repülőtéri orvosi ellátás költségeit a légitársaság viseli, az utas számára ingyenes. Zavarában névjegyet halász elő retiküljéből:

– Ha arra jár, és bajban lenne, forduljon hozzánk, szívesen segítünk.

Lemminkäinen anyja

Izgatott fiatal férfi hangja a telefonban. Izgalmában hadar, a vonal is rossz. Annyit lehet kihámozni, hogy Finnországban dolgozó, súlyos beteg testvérenek csontvelő donort keresnek. Testvére, apja vérmintáját közvetlenül a helsinki járat indulása előtt kellene levenni, édesanyjuk vinné magával. Csak egy megfelelő helyiséget kérnének – mégse a váróteremben – a többit már megszervezték.

– Természetesen, jöjjenek.

Jó órával a jegykezelés előtt érkeznek meg, velük a család ismerőse: fiatal orvosnő (más nem lenne kapható ilyesmire) az egyik fővárosi kórházból, csövekkel, termoszsal, mindennel felszerelve. Apa és fia egymásután jönnek ki az indulási szint pöttömnyi vizsgáló szobájából, kicsit sápadtan, még karjukra fogva a vattát. Nem sokkal utánuk a szélesszájú piros mű-

